

Lennart Svensson

GRÖNT LJUS

dikter

Härmed presenterar jag en *diktsamling* av min hand, spännande så det förslår. Den innehåller poem, dikter och poetiska saker jag skrivit under årens lopp, vissa av dem publicerade i kommersiella media. Ett förklarande *förord* finns på sidan 5 så där kan ni läsa mer om denna samling och mitt poetiska credo.

Etherion förlag

ISBN 978-91-978651-3-5

Lennart Svensson föddes 1965 i Åsele. Han ser sig som ”ett frimodigt Guds barn, mitt i denna världens stormar”, även om han ibland är en grubblande nihilist, precis som ni. Mer om hans verksamhet kan ni läsa på ”Svenssongalaxen” – <http://lennart-svensson.blogspot.com> – där han bloggar om högt och lågt.

Innehåll

Förord

1. Haiku

Uppsala

Åsele

Världen

2. Andliga dikter

De ontologiska landskapen

Om inte

Kamelkaravan

Pilgrim

Supraledning

Mystikens värld

Lux Aeterna

Svärd och stav

Jag hade

Vandringsman

3. Prosaskisser

Tåget

Detta är mellanzonen

En nedlagd bensinstation

Bodens fästning

På min gata

4. Hårda tag

Satanspolka

Häriifrån till synkronbanan

Beredskapsdikt

Bortom Drakens år

Nostalghia

5. Mer

Snäckor till Atyescha

Simone Weil

Blå

Nejden

Solsken i mörker

Att vänta bland tallar

Gyllengröna dagar

Den soldyrkande system

Solsken över ett kalhygge

6. Aforismer

7. Fler prosaskisser

En drömmares ögon

Rapport från min nejd

Stad vid flod

Djungel

8. Vanliga dikter

Den bästa stunden

Guld

Vit väg mellan två floder

Dra på stan

En dag i bloggofären

Vill ni dansa, demoner?

9. Re: kapitulation

10. Distrikt 194

11. Antropolis

12. Sista dikter

En kurd i kommunarrest

Tio år i en saltgruva

Glödande stad

Jag önskar

Väster om landsvägen

Drömmar

Uppsalasommar

Bullar, pilsner och korv

Förord

Denna samling innehåller litegrann av varje. Det är korta dikter och långa, prosaskisser och centrallyrik, fri vers och bunden. Exempel på det sista är de *haikus* som återfinns i början av boken, och om deras formsystem måste jag nämna ett par ord.

Haikun är en japansk diktform. Jag kan visserligen inte läsa japanska, men vad jag lärt om denna diktform har jag från Per-Erik Wahlund som vet vad han talar om. Se till exempel hans bok om mästaren Issa, "Lövfällning" från 1981. Förutom stavelseantalet (17) inskräper han där tre regler som jag följt: haikun ska inte ha mer än tio ord – och den ska gestalta något slags from livssyn – och den ska vara konkret, inte abstrakt.

Gränsen vid *tio ord* är en regel som alla inte greppat. Och vad gäller *den fromma livssynen* så ska detta inte fattas programmatiskt, det behöver inte vara några lektioner i buddhism man skriver. Men det får aldrig vara bilder av våld och förstörelse, inga urbana dandyismer ska torgföras. Vad sedan gäller *det konkreta* så är detta vad som svenska haikudiktare brukar synda mot mest. Haikun får inte vara som ett epigram (Hammarskjöld), den får inte vara berättande (Åkesson) och den får inte ha liknelser (otaliga exempel). Den bild haikun målar upp är metafor i sig själv, inga fyndiga pekpinnar får visa utöver detta.

Detta är det slags haiku jag velat skriva. Kanske har jag syndat mot stavelseantalet någon gång men jag är trogen *haikuns anda*, vill jag mena.

Titeln på denna samling av min hand är "Grönt ljus". Något slags positiv, konstruktiv livssyn är vad jag velat förmedla, men jag har för den skull inte tagit bort all svärta ur dikterna. "Vi behöver kontraster för att se sanning" som någon sa.

Dikterna i denna bok har tillkommit under en rad år, från 80-talet till 00-talet. Dock har jag inte velat datera dikterna utan det mesta ges i *tematisk* ordning. Kanske är de inledande dikterna övervägande äldre saker, kanske är de mot slutet övervägande nyare, men sant är att jag har känt mig fri från kronologin vid redigerandet. Emellertid kan ni se en intressant utveckling av min diktning i mina uttryckliga "plats"-dikter, som "På min gata" från 1990, "Väster om landsvägen" från 2004 och "Rapport från min nejd" från 2006.

Romaner i all ära, men ska man bli odödlig måste man skriva dikter och dramatik ansåg Klara Johanson. ("L)yrik och drama skrider genom århundradenas modemaskerad i en oföränderlig

festskrud” medan ”(r)omaner åldras fort”; ”Valfrändskaperna”, 1909) Lyrik och dramatik är vad som räknas alltså och i så fall har jag min plats i historien säkrad, för jag har dels skrivit för scenen (”Mellan svärdet och ak 5:an”, pdf 2009) och nu lägger jag ut denna diktsamling på nätet. För övrigt har jag skrivit romaner också, ja även faktaböcker och essäer, somt i pdf-form och vissa som pappersböcker. Allt finns listat på min hemsida Svenssongalaxen, adress på sidan 1 i denna fil.

Det mesta jag skriver är åt prosahållet men diktandet kan vara kul det med, jag vill inte vara utan denna litteraturform. Så vad har jag då för förebilder på poesins område, vad gillar jag själv att läsa? Utan jämförelser i övrigt så är mina diktargurus idag T. S. Eliot från hans senare, kristnare period, Bertil Malmberg, Bertel Gripenberg ibland, Södergran och Heidenstam. Jag kan väl nämna Thoursie och Gustafsson också för att få med några nyare namn, kanske Michael Strunge också. Men bortsett från specifika förebilder vill jag slå ett slag för *konkret lyrik, poesi i sak, språkmaterialism*. Liknelser och metaforer är okej om man har dem på tungan, det vill jag nämna *en passant*, men lyriken får inte bli ett ensidigt sökande efter bilder och liknelser. Ord som, låt säga, LUFTKORRIDOR, FLAMSKYDDSMEDEL och BALJFÄSTARE är poetiska i sig själv, här behövs inga inramande lyricismer för att göra poesi av det. Visst kan ett stelt rabblande av i-och-för-sig poetiska ord som dessa bli lite tungläst, det inser även jag, men idealet för poesin är att söka uttryck som är poetiska i sig själv. Att däremot konstruera och resonera fram liknelser och bilder, att självmedvetet bygga sina dikter på omskrivningar, det är mer eller mindre döfött anser jag. Jag säger som Malmberg:

Bort med kitt! Vad som är hållbart, det håller
genom stenarnas tyngd, genom sanningens tyngd
i svindlande bygget –
(”Vad är väl detta”, 1950).

Med andra ord: ”Det sköna trivs i många former, men allra bäst i det enkla.” Men man ska inte bli för programmatisk; liknelser kan vara roliga ibland, det har jag redan nämnt. Och det klassiska elementet *rim* kanske är värt att prova någon gång. Dock är det så att något slags *klang* och *rytm* alltid måste till inom poesin, utan dessa klarar sig ingen dikt.

- - -

Förordet närmar sig sitt slut, det är dags att ge grönt ljus för ”Grönt ljus”. Det är dags att rulla ut denna bilmodell, sjösätta båten, ta till väders med min blå ballong där jag seglar för evigt med Nancy Sinatra och vänner. Jag ska lägga ut denna fil på nätet, låta *hosta* den i någon

vänlig server någonstans och länka till den på olika fora för att därmed få folk att ladda ner den, tanka ner den, installera den på sin hårddisk för att ta fram och läsa någon kullen höstdag, disig vinterdag eller lat sommardag – i bilkön, på badstranden, i hängmattan eller var det nu kan vara, på skärm eller läsplatta, i utskriven form eller digital, det kan jag inte veta. Det återstår bara att säga detta, nämligen att dikten ”Antropolis” även förekommer i min roman med samma namn (Etherion 2009), och att dikterna ”Simone Weil”, ”Blå” samt de haikus som utspelas i Åsele först trycktes i Magasin Provins 4/1999.

Uppsala i januari 2010

LENNART SVENSSON

Not: vad gäller det där med *poesi i sak, ord som är poetiska i sig själv* så stöds jag i denna fråga av Ezra Pound och vad denne funnit hos en viss Fenellosa. Mer om detta skriver jag i antikboken ”Skallet från den kapitolinska varginnan” i kapitlet om poesi (”Om våren granatträden stå i blom”). Ladda ner gratis här: <http://www.fandom.se/svensson/Antikon.pdf>

1. Haiku

Uppsala

Novembermörker,
dagen krymper, det ljusnar –
snön faller sakta.

- - -

Röd himmel
ovan skogsranden:
ljus från en osynlig stad.

- - -

Månskära i blå himmel:
utsikt från balkong
i vargatimmen.

- - -

Landskapet är platt
och jag ser berg i fjärran –
Stratocumulus.

Åsele

Bergets silhuett
mot sommarnattens himmel –
sjön ligger stilla.

Ängens gula gräs
vajas av en sommarvind
och viskar, viskar...

Molnen på parad,
blå berg i fjärran.
Någonstans skäller en hund.

Tallar på en höjd
i middagssolen –
älven flyter fram.

Sörnoreberget,
Åsele, Västerbotten:
mitt eget Fuji.

Villagatan är stilla,
högt uppe i skyn
syns ett reoplan.

Världen

”Plocka mig”
säger blomman
i den röda öknen.

- - -

Staden: ett gaturum,
en kylarmaskering,
en viadukt, en bussdörr.

- - -

Maskinstadens avsked:
en gasflamma
över horisonten.

- - -

Blomma genom asfalten –
murgröna på betongen –
himmel över staden.

2. Andliga dikter

De ontologiska landskapen

Vill ni veta var jag är?

Sök mig i de ontologiska landskapen,

ni kan finna mig där...

Om inte

Om inte nu, när?

Om inte jag, vem?

Om inte här, var?

Kamelkaravan

I spetsen för en kamelkaravan
rider jag till Sion
och jag lär mig, lär mig att gråta.

Pilgrim

Jag är en uttröttad pilgrim
som kommer till en kyrka,
lägger sig ner vid altaret och sover.

Sömnen varar en evighet
och i slutet av evigheten
vaknar jag
och träder ut i en förändrad värld.

Supraledning

Gud min Herre Gud,
min räddare, min vän;
supraled mig till Landet,
Landet bortom gott och ont,
Landet där varje handling
är en belöning i sig själv.

Mystikens värld

Mystikens värld är världen där allt uppgår i Gud,
där allt är besjälats,
där tillvarons innersta natur är andlig.

Gud flödar genom allt i världen,
i Mystikens värld, en värld där jag lever –
en värld där jag lever,
om än jag måste övertyga mig om det varje dag,
varje dag meditera över den kosmiska energin,
energin som flödar genom världen,
energin som finns inom mig, som kommer från Gud,
som är Gud.

Lux Aeterna

Lys på mig, eviga ljus...!

Lys genom färgat glas,
lys genom ofärgat,
lys direkt på mig, Lux Aeterna,
ljus som är religionen –

Svärd och stav

En gammal visdom säger oss detta:
vi behöver både Förnuftets Svärd och Intuitionens Stav,
både Tapperhetens Spira och Sympatins Bägare.
Ta med dig *alla* på din vandring,
glömmer du *en* är du förlorad.

Utan svärdet blir du galen.
Utan staven går du vilse.
Utan spiran vågar du inget
och utan bägaren förlorar du ditt hjärta.

Så säger oss en gyllene visdom.
Så ta denna vers som minnesramsa:
”svärd och stav, bägare, spira,
smaragd och safir, topas och rubin –
förnuft, intuition, tapperhet, sympati,
isicke-disicke-luntan-tuntan”...

Jag hade

Jag hade en gång några kamrater,
jag hade en gång en liten vän,
jag hade en gång ett liv –
tror jag.

Vandringsman

Jag sitter vid sidan
av vägen och väntar,
ser människor skynda förbi.

Vem är jag? Vem blev jag?
frågorna hopas
men svaren, vad blev det av dem?

Sanning att säga
jag orkar ej mera,
det känns som om allt tagit slut.

Jag har vandrat så länge
och där jag gjort avbrott
har någonting sagt mig: "Nej, inte här!"

"Vidare ska du,
vidare, vidare,
ödet må letas på annat håll."

Nå, väl om så vore
men jag har inga krafter,
vägen har gjort mig så trött, åh så trött.

Men att tvinga sig upp
och ta några steg –
kanske det är en början trots allt.

Jag ska åter gå framåt

och vad ska väl hända?

Kan man veta vart vandringen bär?

Jag ska åter gå fram,

kanske vandra i blindo

men vandringen själv blir min lön.

Jag ska åter gå framåt

och vägen, min väg,

ska jag själv sjunga fram där jag tar mina steg.

3. Prosaskisser

Tåget

Ibland, sent en kväll, kan man höra fjärrtåget försvinna i natten.

Jag skulle vilja kliva ombord på det tåget, och aldrig komma tillbaka.

”Bort från ljusen. Bort från skratten.”

Dunket från skenskarvarna skakar hela staden i sina förljugna grundvalar.

Farväl... farväl... farväl...

Detta är mellanzonen

Mellanzonen, detta gränsland mellan centrum och periferi, denna värld i sig, detta tillstånd, detta limbo...

Här är det alltid natt. Här kan man se skolgårdar där skriken tycks ha tystnat för alltid, här kan man se slottsliknande villor som döljs bakom täta granhäckar, här kan man se gudsförgätna caféer vid små torg som aspirerar på satellitstatus...

Ja...

Och än mer: här kan man se ödetomter som genom en ödets skickelse undgått planerarnas argusögon och därmed antagit karaktären av nollplatser, här kan man se motorvägar med system av viadukter och kulvertar som badar i gyllene ljus natten igenom, här kan man se cykelbanor som försvinner i det grönskande mörkret av en allé, och här kan man se värmeverk och transformatorer med valmade tak och konstfullt murade tegelfriser.

Här kan man vandra runt, synbarligen i evighet – men allting slutar vid en långsträckt esplanad där gatlyktorna speglar sig i den regnvåta asfalten, där trafikljusen tycks ha fastnat på rött och där fallna löv virvlar bort i fartvinden från en passerande bil.

En nedlagd bensinstation

En nedlagd bensinstation där mackemblemet vittrat till gränsen mellan betydelse och ornament; en kontorslänga med himmelsblå eternitfasad; ett bilvrak med krossat glas på sätena, lukt av galon, bakelit och intorkad olja; en liten verkstad med belamrade arbetsbänkar och högt placerade fönster på vars brädor små rostiga burkar trängs; ett kallfuktigt vindsförråd där det står en syrlig lukt av masonit; ett lastbilsvrak med röda hjulhus och gulmålad hytt, frustande front, dubbla bakdäck, begynnande rost – och Michelingubben på taket, gamle gräddgubben, som...

... ruvar över mycket,
som världen inte vet,
men den spritsade munnen förtiger
orubblig var hemlighet.

Bodens fästning

Degerberget. Mjösjöberget. Gammelängsberget. Åberget. Rödberget. Paglaberget.

Leåkersberget. Fällberget. Slumpberget.

Forthjässa. Fortkärna. Stormgrav. Gallerier. Glaciser. Eskarperingar. Balkspärrar.

Stridsvagnshinder. Pianolådor.

Under Bodens kanoner. En tändstickstavla av Bodens fästning. Boden, vårt lands största militära centrum –

På min gata

Bussarna passerar här ständigt. De gnisslar i inbromsningen.

Telefonen ringer utan att någon svarar.

Tidningens alla delar ligger spridda för vinden.

Tvärs över gatan ligger bensinmacken. Bortom den ser man motorvägens gula lysmaskar slingra sig bort i mörkret. Sträcker man sig ser man radiomasten ute på slätten, där den radierar sanningen till jordens alla fyra hörn.

Ibland hör man buller från flygflottiljen, men själva flygplanen ser man aldrig.

- - -

Alldeles här utanför löper en banvall från en nedlagd järnväg. Man skulle önska att Zeppelinstågen började gå här igen, så att man kunde väckas till bommarnas pling, skenskarvarnas dunk och Rapdilokets entoniga siren.

- - -

En kväll – man kommer ut från lokalen och ser inga mekaniska ugglor, inget spöregn, inga höga fasader som tornar upp sig. Bara ett överallt härskande lugn.

Knappt en människa ute.

Larmet i centrum nätt och jämnt hörbart.

Sakta gå hem genom frysande parker. Sakta gå hemåt igen.

- - -

Bensinstationen är polkagrisrandig; bensinångor och lukten av diesel en kall februarimorgon, säger det mig något?

Tvätthallen står öppen dygnet runt.

Här finns luft och vatten.

Det är mörkt och det regnar. Vid rondellen håller en man med gitarr på att bli överkörd. Han klarar sig med ett vrål.

En ambulans kör förbi. Sirenerna låter som de gladaste trumpeter.

Sent om fredagskvällarna kan man höra skrapet av lackskor mot grusig asfalt, spridda skratt och taxibilar som går i skytteltrafik. Bilarna brukar axa alldeles utanför mitt fönster, på raksträckan efter korsningen. Jag föreställer mig alltid att det är en blå 740.

På baren här intill kan man slå sig ner med en kopp kaffe och se ännu ett fragment ur den där B-filmen, som tycks rulla ständigt på deras TV. Annars är det mest serier om det medelklassiga förortslivets eviga nolltillvaro, eller en slinga av rockvideos som presentatören försöker läsa in någon mening i, skapa struktur i. Men förgäves.

Helikoptrarna flyger runt, deras hårda puls får rutorna att skallra. Eller är det bara en centrifug nere i källaren som går på högvarv?

Utanför fönstret är allting som förut.

Nere på gården – den rostiga Amazonen. Vid vägen – brevlådan. Vid horisonten – trädriddån. Och där bortanför flygflottiljen, med ljudet av ett vattenfall som slås av och på varje gång ett flygplan startar. Men själva flygplanen ser man aldrig.

(Studentvägen, Uppsala, januari 1990)

4. Hårda tag

Satanspolka

Satanspolka – dödsdans – *danse macabre* –

Orkestern spelar upp.

”Den västerländska kulturens svanesång”.

Dissonanser och harmonier om vartannat,
ett ledmotiv som fulländas, tvärvänds
och körs baklänges.

Det blåser upp till storm:

- ... *torrento!*
- What's he saying?
- There's a storm coming up.
- I know.

(”Terminator I”)

”Bryt ut, efterlängtade oväder!” (Chateaubriand)

Stormavstånd.

Soundtrack till undergången:

satanspolka – dödsdans – *danse macabre*.

Häri från till synkronbanan

”Optimism är feighet”
sa den gode Oswald Spengler
och han hade kanske anledning därtill.

Men filosofen levde i ett slutet system;
vi, den förödda världens herrar,
har öppnat upp det
och extrapolerat en trendkurva
häri från till synkronbanan.

Förfäras, du lilla hop,
allt som är fantastiskt rusar emot dig!
Men jag tror inte längre
att optimism
är feighet.

Beredskapsdikt

Vi sitter i Sverige
och dricker vårt Ersatz
– har vi det inte härligt, så säg?

Påtår? – Man tackar!
Hur går det med kriget?
– Vi klarar oss nog ändå, som förut!

Men när åter det mörknar
och altaret öppnas,
när yxtid och vargtid har kommit igen,

då klämtar en klocka,
ni frågar ”För vilka?”
– fråga ej, Sverige, den klämtar för dig.

Bortom Drakens år

Bortom Drakens år,
den magiska nollpunkten,
dödsskuggans dal –
vad väntar oss där?

Bortom ”sora förändringar”,
den storm som ska komma,
en öken att korsa –
vad finner vi då?

En vattenrik dal, en idyll,
en måltid i skuggan,
en vandring i solen?
– Du bestämmer, min vän.

*Gyllene vin i den doftande pergolan,
glänsande sund och horisonten fjärran, fjärran –
som vi är, så ser vi.*

Nostalghia

Jag längtar till landet *bortom Bortom...*
denna värld i olivgrönt och horisontblått, trotyls svart och stålgrått,
detta tillstånd, denna nolltillvaro...

Där det står en lukt av brandrök i luften
där svarta silhuetter rör sig mot en flammande himmel
där landskapet kvantiseras och allt är tydligt
där språket är pregnant och omöjligt att misstolka
där ljuden är skarpa och hårda
där järnvägsbilar landar framför dig och förvänder alla
begrepp om en hanterbar verklighet...

Där marken kokar och ryker
där träden står som benpipor mot skyn och visar vägen
mot dekonstruktionen, mot förståelsen
där man lägger ut dimridåer att försvinna bakom
där man samverkar med både maskinerna och terrängen...

Där, ibland, stora lysbloss seglar upp mot natthimlen
de exploderar i ett bländvitt sken
det blir ljust som på dagen –
så dalar blosset sakta till marken och det blir åter mörkt...

Där man kan kontrollera materiens krafter, släppa loss
dem men lika lätt binda dem
där röda lyktor skiner sorgset i vinterkvällen,
de visar sig mot granbergets snöpudrade sida,
dem följer vi in i natten...

5. Mer

Snäckor till Atyescha

Jag ska plocka snäckor vid stranden,
göra ett halsband av dem
och ge till Atyescha.

Kommer hon att bli glad över det?
Kommer hon att ha det på sig ikväll?

Jag vet inte.

Jag vet bara att jag ska gå till stranden,
plocka snäckor, fina snäckor,
göra ett halsband av dem
och ge till Atyescha.

Simone Weil

Simone Weil, fransyskan,
var klädd i kavaj, kjol och basker,
det så kallade ”Simone Weil-modet”.

Simone Weil sa
att nåden är andlig tyngdkraft
att ingenting är gott
att människan gör allt för att täta springorna
så att inte NÅDEN ska sippra in.

Simone Weil dog ’43 i England,
sorgligt, sorgligt...
”ett träd som inte skjuter skott
växer in i himlen” –
syster, jag kommer jag med!

Blå

Blå, min barndom var blå:
jag minns en blå himmel,
en blå gata, ett blått hus och en blå bok –
jag minns ”Blue, blue my life is blue”,
jag minns ”Oh mammy,
oh mammy-mammy blue,
oh mammy blue”...

Sommarhimmel över Myrstigen –
en skrotbil på en äng –
en Anna-Lisa Grundström-tavla –
en ryamatta –
blå minnen från en blå barndom.

Blå, min barndom var blå,
min barndom var en blå himmel:
”Up, up and away
in my beautiful, my beautiful
balloon”...

Nejden

De blånande bergen vid horisonten;
molnen på parad, de skiktar sig mot horisonten
som ett genombrutet tak.

Nejden.

Någonstans en talldunge, solbrända stammar,
nipan genomborrade av tusen fågelbon.

Sjöns yta vattrad av en plötslig sannolikhetsvåg.

Nejden.

Plötsligt: ett gevärsskott från skjutbanan,
det ekar mot bergssidorna –
och, som om det är fritt fram, dyker andra ljud upp:
en hund, en koskälla, en traktor, en höfläkt.

Och nejden återkommer inte mer idag.

Sol i mörkret

Solen skiner i mörkret,
i dödens natt,
i rymdens mörker,
blir till en port till en annan värld,
till *den sanna fjärde dimensionen*.

”Barn och stjärnor
föds i mörkret” –
så sjunger min syster.

Solen lyser i mörkret,
far genom rymden och når Jorden,
lyser vägen för mig där
jag åker och handlar:
– solmogna tomater
– bröd av solax
– glada gula bananer
– Solisan vitamindryck

Lux in tenebris lucet
et tenebrae non eam comprehenderunt –
ljuset lyser i mörkret
och mörkret rör inte på det –

Solen steker i dödens rymd,
kokar i 800, kanske 800 TUSEN grader,
fusionerar och har sig,
sänder ut sin hetta, den går över avgrunden –
och siktas genom atmosfären,

silas genom luftlagren,
skiner genom grenverket på en björk
där jag går hem från affärn
med solax i min korg.

Att vänta bland tallar

Tallen är ett heligt träd i Japan,
visste ni det...?

Det finns ett verb i japanska, *matsuo*:
”att vänta bland tallar –
jag väntar bland tallar
till grenarnas sus...

När jag var liten bodde jag bland tallar.
Kottar på gräsmattan,
kottar på grusgången:
voilà min barndoms hieroglyfer.

*Tallen höger 2 streck,
eld mot skogsbrynet - - -
in under tallarna
församlar sig
GU-bataljonen –*

Plantera tall,
gallra tall, gör park –
men det ska vara *norrländska* tallar,
höga, raka, inte
söders knotiga, övergödda
parodier på tall.
Mager mark ger raka
tallar, fet jord gör
dem sneda och fula –

*Small och Tall,
Tallberg, Tallin,
Kiss and tell,
Tellqvist i målet –*

Jag väntar bland tallar,
suset söver mig,
på marken min stav och hatt.
En kotte träffar mig
på huvudet, jag vaknar
och frågar mig om jag drömmer –

O doft av solvarm sandmo,
O sinnebild för uthållighet och *staying power*,
O heliga tall i Japanland och Svenssonland...!

Gyllengröna dagar

Gyllengröna dagar i sympati och kärlek...

Magentatempel kantar min väg,
fåglar i guldbleck stansar mitt liv
och molnen pekar mot silver i blått.

Sol genom lövverk!
Gyllene grönt står Livets Träd!
Och vägen är utan slut och utan kanter,
och vägen är ständigt ny och evigt densamma,
och målet är *här* och tiden är *nu*.

Den soldyrkande systemen

Jag kysser dig, min soldyrkande syster
solen går upp i dina ögon...

Du är jorden, du är vattnet, du är sanden,
du är melodin genom tidshavet
soldyrkande syster;
du är regnbågen på berget,
ordet som viskades,
fåglar i skymningen,
blygrått vatten.

Jag kysser dig, min soldyrkande syster
i drömmens stund är du med mig...
I städer på bergen,
i hemliga länder,
där vid affären,
solens syster –
i drömmens stund är du med mig.

Solsken över ett kalhygge

Solsken över ett kalhygge,
små vita moln på himlen,
skogarnas susande,
frid och ro över nejden.

Bergen som ständigt närvarande referens,
lukt av kåda, humuslager, barr och blåbräris,
renlort på marken.

En hare som skyndar förbi i ett skogsbryn,
en gök som galer,
en hackspett som hackar –
en kråka som kraxar, en vråk som seglar uppe i skyn,
en bil som rasslar förbi på en grusväg.

Att inte höra någonting,
bara stillheten –
att inte se en levande själ –
men *skogen* lever,
och man själv är en del av skogen,
den skog man ska gå in i
när man en gång lämnar denna värld.

6. Aforismer

Makt är det som makthavarna säger att de inte har.

Hängivenhet är inte detsamma som *fanatism*; gränsen mellan de båda må vara fin men den finns där.

En relativismens höga visa? – Saker och ting blir varken bättre eller sämre, de blir *annorlunda*. Det är som det är, var som det var och blir som det blir.

Frihet är att inse sina begränsningar.

För att anspela på Newtons reaktionslag kunde man säga: varje lögn alstrar en lika stor och motriktad lögn.

Om tid är uppmätt rörelse och rörelsen är ett tillstånd, då existerar inte tiden eftersom man inte kan mäta ett tillstånd.

När man beser pajaskonster kan tvingas att själv ta på sig en lösnäsa, för *i clownens tält gäller clownens lagar*.

Att strida är enkelt, att leva är svårt.

När allting förklarats återstår *ett* – och det är Gud – och det går inte att förklara. ”Credo quia impossibile”: eftersom jag inte kan förklara så *tror* jag.

När man står inför en mångfald, när man känner så kallad *embarasse de richesse*, torde det bästa urvalskriteriet vara *inget* kriterium: ”allt är bra”.

Det finns bara här och nu: ett oändligt här, ett evigt nu.

Hjärnan skapar inga tankar – men tanken skapar hjärnan.

När man dör säger vissa att det blir mörkt, andra säger att man möter en ljusvarelse. För vissa ljusnar det, för andra mörknar det.

Det är aldrig så bråttom att man inte har tid att hämta andan. Ett liv, ett andetag.

Evighet varar längst.

Inget existerar – och allt.

Allt hänger ihop och hänger ändå inte ihop.

Hat är självhat.

Vem som helst kan ha en åsikt om något. Men inte vem som helst kan berätta en rolig historia.

Man behöver inte ljuga – sanningen är tillräckligt bedräglig som den är.

Agnosticism = religiositet? Kanske i så måtto att agnostikern erkänner sina begränsningar inför det outgrundliga, han erkänner att han inte vet – och religiositet är enligt en viss tolkning lika med bundenhet, att inse sina begränsningar inför det outgrundliga.

7. Fler prosaskisser

En drömmares ögon

Jag fick en drömmares ögon, en oförliknelig blick. Jag åkte jorden runt på en dag, gick över nejden och strödde blommor i mina spår. Jag svepte en brokig mantel över världen, förtrollade den, lärde den dansa i en annorlunda rytm.

Så jag frågade mig, är det allt –

Och gurun sa, ta det kallt –

Jag gled nerför en flod och djuren hälsade mig, bar mig på sin sång. Jag föll på knä, prisade solen, prisade Gud och alla devas, älvor, tomtar och gnomer. Jag gick in i växternas urbilder och djurens gruppsjälar, andades fritt syre – och ansökte om fritt vivre och reste iväg i skymningen, fritt järnvägsvagn –

Rapport från min nejd

Rapport från min nejd, anno 2006: en duva bor i linden, kuttrar och hoar, ett riktigt litet *kuttrasju*. Jag ser en igelkott, en hare och en katt, ja mer än *en* katt: svart katt, bondkatt, kosmoskatt och brun-och-vit katt.

Jag ser koltrast, skata, kaja och *corp*, korpen som är alla korpar, korpens urbild, dess mönster, dess idé. Och allting blomstrar: liljor, tulpaner och narcissser, och så chrysantemerna med drömmar om japanska kejsardömet.

Nejden lever, ån flyter, molnen seglar och fasader i gult fångar solen, värmer mig och dess gäster, dess hyresgäster.

Ett solur på en vägg räknar tiden, evig tid i evig kretsgång, Torbjörns torg i Tuna backar: gult tegel, världens tak.

En vattenspridare vattnar fotbollsplanen medan det regnar, sicket slöseri men kanske är det åvatten, då är det väl inte så farligt –

Flaggor på Fyrishov, vajar i vinden –

Glas på gatan, tistel i rabatten –

Fåglalåten en hymn till Gud: ”av barns och spenabarns mun har du berett dig lov”... I söder domkyrkan, i norr Uppsala högar och på himlen en kondensstrimma, en skinande diagonal som rinner upp i Arlanda.

Jag ser Venus i väster och månen i öster, hör murrigt buller från järnvägen, Uppsala-Sala, diesellok i morgonväkten: godståg kör inte efter tidtabell har jag hört, de kör lite hur som helst, när de vill, när det finns luckor i trafikrummet –

Stad vid flod

Den där staden vid floden...

Ett fall att lösa, ett problem, ett UPPDRAG. Sinnebilder: brevlådefack, skrivmaskiner, telefoner och bilar som rullande skulpturer. Tickande klocka –

Ett möte nere vid flodkröken vid det vinterstängda tivolit. Och nästa dag ett brev på hallmattan: ”Från någon som vill dig väl”. Sedan ett besök i en verkstadshall, spioneri och ett papper som hittas – och sedan ett komplex med labb, bibliotek och museum – och ett möte på ett kontor, viktiga upplysningar; brunrappad fasad som gjuts till guld.

The ticking of the clock –

Devil beats his drum –

Ett askfat med en cigarett, två, tre, tio. Rengöring av pistol, ihopsättning, *zick-zack*, *klick*, blindavfyrning. En stor svart bil, en jakt genom ett parkeringshus, en lagerlokal, leveranslådor med vapen: nu förstår jag allt... Man har därmed löst fallet, fixat uppdraget; man kan samla alla inblandade i en lägenhet och föreläsa för dem, utlägga verkligheten, ge en världsförklaring: så hängde det ihop, så och bara så. Och så den obligatoriska slutscenen med hjälten nere vid tivolit, står och glor ut över vattnet och känner sig tom: var det verkligen allt, *is that all there is...?*

Djungel

Jag lever i djungeln, urskogen, närs av den, skyddas av den som en moder. Jag får frukter från träden, vatten från källorna och går lugn över nejden. Jag förförs av träden, grönskan och ljuden och går till sängs vid foten av ett träd; lövridåer skyddar mig, fåglars rop och djurens skrik blir min famn, min kudde för goda grömmar.

Jag går genom djungeln, pratar med djuren, blommorna, svingar mig från lian till lian, landar i en trädkoja och möter min Jane. Tillsammans går vi ut på balkongen, sätter oss och talar om utflykter vi ska göra:

- till de ljudande stenarna i Wei-hai-wei
- till De Fyra Vattenfallen vid Gröna Floden
- till Dongalas ruinstad

Jag tar mig upp på ett berg, skaffar mig överblick över alltsammans: skogen, djungeln, världen, allt. Jag går upp till djungel-Balder på Bredablick, ser solen i vitögat, ser all världens härlighet utbredd under mig, gyllengröna nejder; jag övergår till sång, stämmer upp i ett sakralt *Silver and gold... silver and gold...!*

Jag går genom skogen som en soft ninja, en skugga bland skuggor, en sådan *som kontrollerar sin tanke, som inte projicerar någon aura: ”Han gliider fram, med djungeltelegram”...*

Nu ser jag djungelberget i fjärran –

Nu ser jag djungelbonden nere i byn, han har bylingen med sig –

Nu ser jag djungelmylingen nere i byn, han har bonden med sig –

8. Vanliga dikter

Den bästa stunden

Detta är livets bästa ögonblick,
just nu, här och nu...

Så varför denna lycka, denna eufori?
Har jag vunnit tusen spänn på lotteri?
Har jag en vacker älskarinna,
en metallicröd Porsche
och en marmorvilla me'?

Nej.

Allt jag har är en akustisk gitarr
och en lovsång till min Gud.
Jag kan andas, jag har sett dagen randas.
APATIA är vägen, frid och ro här och nu.

Därför är detta ÖGONBLICKET:
the moment is now, and now's the moment.
Det är Svenssonögonblicket,
Swedenborgstunden, min bästa stund.

Nu och nu är stunden,
ja NU är mitt nu:
THE POWER OF NOW
som Tolle sa.

Guld

Det finns guld i blodet,
guld i solskenet,
guld på kyrktuppen
och guld på bokryggen.

Det finns guld överallt,
guld på gatan
och guld i mig,
guld i blodet som sagt,
små partiklar guld
som pumpar runt i
blodomloppet.

Jag är Elvis i guldlamé,
sprintern med guldkorna,
Salomo i Jerusalem där
silver var värdelöst;
jag är hockeyspelare med guldhjälm,
Frode med guldåldern.

Jag är guldkung och gullgosse
bokstavligt talat,
genom guldets i blodet *är* jag guld:
Fort Knox och Guldcentralen,
Ofir och Eldorado,
DET ÄR JAG.

Vit väg mellan två floder

Vit väg mellan två floder,
näset mellan Svarta Lagunen och Den Vita,
Siratbron över helvete och paradiset
– och Dödsängeln bakom mig.

Jag dansar på svärdseggen,
dansar på Siratbron,
vilar ut på näset bredvid Svarta Lagunen,
den hemska sjön, och på andra sidan
Den Vita Lagunen,
förföriskt lockande mig
med Sirensång och hålligång.

Jag sitter på näset, på landsporren,
landtungan mellan gott och ont,
Jenseits von Gut und Böse
och finner apatia, jämnmod, *equanimity*...

Jag har dykt i det svarta vattnet,
har tvingat mig själv till botten,
har druckit den gyttjiga sörjan
och njutit av det –
men så en dag, av en händelse,
kom jag upp till ytan,
andades luft, och kände ”minsann,
det här är också skönt”...

Sedan dess sitter jag på landsporren,
på näset mellan lagunerna

och beundrar ljuset genom löven
på en lönn: gröngyllene skimmer badar mig.
Jag lever på ljus,
äter ljuset direkt, tar inte omvägen
via fotosyntesen.

Vit väg mellan två floder,
landsporre mellan Vitt och Svart,
besynnerlig bro mellan noll och intet;
dans på Siratbron, dans med Dionysos,
namas te för Apollon
och *apatia*, *shanti* och *peace*.

Löven prasslar.
Solen skiner.
Vågorna skvalpar.

Dra på stan

Att gå ner på stan
mata duvor vid ån
spana upp mot vår domkyrka
i tegel och guld –

Vår lilla stad
vår gemytliga stad
här på slätten
bland kobbar och dungar
och tallar och lönnar –

En stad där jag lever
åker runt, handlar protein
och fett
och vitaminer och vatten
och kolhydrater –

Vår stad, vår lilla stad
med sin kyrka och bibbla
och sina gator och vägar
och parker och trädgårdar
och järnväg
och E4 –

En stad i världen
en man i världen
en stad under solen
en man under solen
dyrkar guld, tempel och guld

och solens guld
klockan fyra på eftermiddagen
ack så solen flödar
man kan bada i sol, frodas i ljuset
och UFO-ljuset, ljus från UFO-strålkastare
och ljus från kyrkofönster –

Stad i sol
i ett land utan namn –

En dag i bloggofären

En tekopp –
en bildskärm –
lugna dagar i bloggofären –

Jag utgjuter mitt hjärta
i tunga blogginlägg
som läses av *en*
som läses av hundra
vad vet jag, kanske ingen läser –
men jag bloggar oförtrutet
pendlar mitt inre
lodar djupet av min själ...

Ett tangentbord –
en sockerskorpa –

Publiken väntar på de senaste orden
den senaste predikan
de senaste guldkornen
från guruns läppar –
ord om högt och lågt
vitt och brett
ord som läses av alla och ingen...?

Nåväl, *en* läsare har jag
det vet jag – för liksom trädet i skogen
som faller i tysthet
i alla fall hörs av *Han Där Uppe*,
så läses mina inlägg i alla fall av *Honom*...

En dag i bloggofären –
en Macmini –
ett inlägg –

(publicerat på min blogg Svenssongalaxen 30/7 2008)

Vill ni dansa, demoner?

Dagen gryr, det är dags att bekämpa,
dags att bekriga kråkor och vättar,

demoner och fanstyg, monster och otyg,
svartalver, flygande oknytt och mer.

Jag kämpar, jag strider, jag fäktar som få,
men ju fler jag dräper dess fler kommer efter.

Då fattar jag att det är *rytmen* som räknas;
den egna rytmen är vapnet för seger.

Jag är lugn, jag andas, och ett-tu: jag dansar!
Jag dansar på svärdseggen, kämpar igen.

Jag fäller demoner, jag fäller vättar,
jag spetsar monster och otyg på svärdet.

Jag rensar luften från flygande oknytt,
jag andas lugn, jag har segrat i striden.

Jag har tagit kontrollen, har dödat demonerna,
har fått dem att röra sig efter min rytm.

Jag har segrat i striden, har vunnit dagen,
men i morgon börjar allt om igen...

9. Re: kapitulation

1.

Det här är en kapitulation, en *rekapitulation*.

Det här är Faresta och Arnäs, ”största Arnäs-stölden” och Ilo Piano.

Det här är Övik, Uppsala, Enköping: skiffertak på Korsängsskolan, Savoia-Marchetti, Fanna, Bacho och P1, Första pansarregementet, Göta pansarlivgarde, kedjeslammer mot gatsten.

Det här är Sollefteå, Köpenhamn och Berlin, fällda broar i Leningrad, Stockholm och Läby; snö på antennen.

Det här är en kapitulation. En *rekapitulation*.

2.

Jag återger mitt namn, *Svensson*, och min ålder, 44. Jag kapitulerar, jag *rekapitulerar*.

Det här är recap, rehab och Jerobeam; det här är pansarskott, grg, ksp och ak, kpist och svarta snabba, vita blixten, vita fanor: kapitulation.

Jag kapitulerar. Jag *rekapitulerar*.

Jag går genom tempel och trädgårdar, mediterar över tomheten, läser på skyltarna: ”Kasta ej ut föremål, som kan vålla brand eller annan skada” – ”Luckan till sopnedkastet ska stängas tyst och försiktigt” – ”Ingen reklam tack, men gärna IKEA-katalogen”.

Jag sätter mig ner, mediterar och kapitulerar, ger upp och sträcker vapen: ”Jag lägger av min brynjas stål, och tar hjälmen av mitt trötta huvud”...

3.

Jag kapitulerar, jag *rekapitulerar*. Jag återger, återskapar molnen över Myrstigen, älven utanför Trillen, Soptraktorn, Tures lägda och bilvraken, krossat glas och galon, ledsna strålkastare i mina drömmar: Ford Galaxie, Dodge Highway, Chev’ Biscayne.

Jag återger: Scaniamodell, Tekno lastbil, Shell; *Shellpengar*, o dyraste guld, värdelöst och ovärderligt på samma gång.

Tekno var det danska modellbilsfabrikatet, jag högaktade Danmark för Tekno, för dess modeller av polisamazon, Scantias och Volvo 144, röd. Danmark må ha varit ett skruttländ, de hade ju varken Saab eller Volvo, men de hade Tekno! Leksaksbilar, heliga skarabéer som låg skönt i handflatan; tullpeng för passage till andra sidan.

4.

Recap, rehab, rehabilitering för vilsen själ. Jag återger färgerna deras glöd, formerna deras kontur och ljuset dess lyster ur juvelslipade strålkastare, *jewelled headlights*.

P 1800, Dinky Toys, djupröd, racing och fart. Freddie fartfantomen, brandeliusimitatören Persson och vissekonstens Napoleon, ett skogslejon: *nabu leon*.

Jag läste sanskrit, blev galen och konsumerades av *the fire from within, spontaneous combustion*, och kvar blev endast skorna. Nu går jag här som ett spöke genom parker och trädgårdar, palats och tempel och söker den omöjliga friheten, far som en osalig ande genom skriande helveten, pandemonium, skärseld på bergets topp och vidare upp i saliga ängder: himlar 1-7 och så det allra heligaste, det högsta man kan komma: *agnostos theos* i sin åttonde himmel, sanningens pleroma.

Okänd Gud, Gud Fader. Gud summerar och Jesus sänder ut; vid anträffandet av Gud summeras mitt liv, rekapituleras –

5.

Jag kapitulerar, jag rekapitulerar.

Mina regementen: I 21, I 14, Dalregementet som guld i solnedgången, T 3, S 1 och P 1. *What's the name of that very fine regiment marching over there...?*

Brokig fana, vit fana, Jolly Roger...? Vad blir min fana under denna kapitulation, denna rehab, denna Jerobeam-jeremiad? Vit grund och brokiga figurer? Grön fana, vapen i guld och violett? Renfana?

Ingen fana, jag kapitulerar; jag återger min strid och min kampanj, återger förloppet som jag känner det och sedan kvittar det, *flyktiga dagen vare mitt hem* (Malmberg). Fatalismen, nej bättre *apatian* vare mitt rättesnöre, En fana för en lugn filbunke, fana med filbunke, spilkum? Nej åt helsefyr med alla fanor, all övermogen symbolik; jag är Svensson och allt är symbol: ett par skor, en stockros, en cykel i ett ställ av galvaniserat järn.

6.

Återtåg, zooma bakåt: läs läxan annars dör du, torka skivan annars repas den, ta på mössan annars får du öroninflammation. Häng handduken rätt annars sprängs världen!

Jag rådfrågar åter datorn; du är dator, du ska ge mig något, detta är din innebörd: roten *da* som i *datta, damyatta, dayadhvam* (Eliot), det givna – givmildhet – givandet. Så vad kan du

ge mig dator, kanske inget annat än det du programmerats till – men vad kan du återge, dator?

Jag återger min barndom: fransig jacka, halvlång i konstläder, praise the lord i Vårfrukyrkan; Arnäs' kyrka, Öviks kyrka, Uppsaladomen, Kazaankatedralen, Michaeliskirche, Wahlmans Engelbrektare –

Prisa Gud, loven honom med psaltare och cymbal, med puka och dans. Loven honom i hans helgedom, loven honom på fälten, i hängmattan, i bilkön.

Gud kommer av roten *hu*, ”kalla, åkalla”: sanskrit *huta* är particip av *hu*, ”åkallad”, och så vidare till germanska *gudha*, den åkallade. Gud betyder alltså ”den åkallade”: *I-I-I am caaaling youuuuu*, Bagdad Café. Så lunka vi så småningom...

7.

Nixon, Carter, Ford, *O Lord!* Hårda strider vid Papegojnäbben, Kina invaderar Vietnam, nu tar vi vicekonungen i Khyberdalen. Gruppera i skogsbrynet, skjut bort fiendens pansar. Ta Sydgeorgien, använd den som bas för återtagandet av Falkland. Landsätt från fartyg, raska på och ta Port Stanley innan löven faller. Bv 202 - - - fotmarsch - - - helikoptrar sänkta med HMS Sheffield –

Återgivande av tal, av färger, av ljud: *this is a journey into sound*. Kedjeslammer mot gatsten, krypkedjor, larvfötter: ”ur P 1:s gråa stenar / hans kedjor gnistor sprängt”. Hemglassbilen hade först vällingklocka, sedan trudelutt; vällingklockan var farlig, kunde förväxlas med backvarning, därför trudelutt.

Ljud: kyrkklocka: ”kling-klang, klockan slår, stig upp och plocka mossor”, *sonnez les matines*, ringklocka ring. Aspen bad mig löpa-löpa, linde bad mig vila. Spelar min lind? Sjunger min fågel? Gör sig kungen glada dagar? Lita på Lind, fråga Lund –

8.

Jag kastar min glädje som fåglar mot vinden. Jag kastar min fana i smutsen, kapitulerar; inga mer fanor, jag är fri, fågelfri. Hädanefter är jag Svensson. *Free as the Byrds*: fri att jangla min gitarr, Hey Mr. Man. Som en tjuv i en film av Michael Mann: regnvåta gator, lyktor, Tangerine Dream och ”Diamond Diary”: ”moll, moll, en oändlighet av moll – men resan tar fart, riffet gör genombrott och med gryningen kommer frälsningen.

Through metamorphic clouds: jetflyg och dharmashâstra, spela harpa på ett moln, prisa Gud; loven honom i smäktande salar, på Ljungby hed och vid pilträdens fläkt: *The wind in the*

willows.

Jag kapitulerar, vandrar fri – ni däremot, ”ni som går åstad med osköna rörelser, vet ni hur det är att lyfta sitt huvud fritt...?” (Södergran)

9.

Jag känner döden nakla sig: *all my life-blood is slowly draining away, and I feel that I'm weaker every day* –

Man har alltid döden på sin högra sida säger don Casta. Att vara du och bror med döden; hans ansikte är ännu bortvänt men den dag man ser honom *en face*, då är det dags.

Jag kapitulerar, slänger fanan, genomgår luttring, reser mig och lever utan fana. Allt är min fana, alla symboler är mina, alla arketyper: barnet och blomman, skeppet och nyckeln, friden och ron.

10.

Kapitulation, kapitel, domkapitel: *Chapterhouse Dune* –

The Currents Of Space –

The Watering Place Of Good Peace –

A Cleft Of Stars –

The New Improved Sun –

I'm a flame burning higher, trying to burn the sun –

Jag kapitulerar, cirkulerar, samlar upp energi.

Jag laddar batterierna och beser konst, energirik konst; jag äter kost, energirik föda, ”morgon, början och ljus” (Ekelund). Julafton, äventyr (Jünger), liv och livtrasa.

Varför är jag så lugn? Varför är där inga moln på himlen, ingen is till punschen? Uthärda skönheten, stå ut med den fria motorvägen framför dig –

Heading Out To The Highway (Priest) –

Midnight Highway (Accept) –

Roll On Down The Highway (BTO) –

Den höga vägen, ”The High History Of The Runestaff”. *High Commissioner to the Emperor Of China*, högtyska, högalviska, högt bland Saarjärvis moar –

11.

Jag var general, ledde Gondaviens arméer i slaget om Vida Fälten. Men trots lysande planer

och fast ledning förlorade jag detta slag – så jag degraderades, framlevde min fortsatta karriär som malaj på I 21. Jag körde budbil och körde bandvagn, visade film och putsade skor, mina egna skor. Jag blev bra på det hela, uppfann en ny metod: jag tände eld på skokrämen och baddade skon med detta flytande vax; krämen trängde in i lädrets alla ojämnheter. När det hela torkat putsade jag, polerade mina pjuck till spegelglans med en bit nylonstrumpa, blankade mina svarta lågskor, mina *svarta snabba*.

Degraderad: jag kapitulerade för denna vändning av ödet, rekapitulerade mitt liv och såg tillbaka på moln, skydrag, vattrade ytor och krusningar.

Jag degraderades, fick gå från hemmanet, avskedades, vräktes. *So I'm down, and so I'm out, but so are many others...* Jag gick in på ett automatfik, köpte päronfestis och släta bullar. Automaten gick att manipulera, gick att få retur samtidigt som den trodde den fått betalt; jag skattade den på tre festis och två bullar på detta sätt, satte på en jukebox, *Tour de France* med Kraftwerk.

Musiken plingade, jag fikade och solen sken. Jag var ensam på automatfik med mat jag inte betalt, som att befinna sig i en lucka i rumtiden: jag kunde sitta där för evigt, äta och sova och lyssna på musik.

12.

Jag kapitulerar, jag cirkulerar – och samlar upp energi.

Jag laddar batteri, sitter säck, runkar sump och jobbar båt, längtar sten och leker barn.

Jag far runt i en virvel, samlar upp energi, leder in den i mitt system och gör den till min egen. Jag fångar in fientliga pilar, vänder deras kraft och sänder ut dem igen.

Jag är mellan arbeten, mellan världar, mellan Skylla och Charybdis, pest och kolera, orsak och verkan. Jag är mannen i mitten, i centrum av *corridan*, mitten av mandalan. Man kan inte komma längre än till mitten (Jung).

Ta't lugnt, ta en Toy, två alnar blå boj: Willem Boy, Guillaume de Boyers.

Recap, hubcap, *reset cap on tube after use*. Hubcap, hobnob, Notts County. Jag är Pripp och jag är sipp, jag är Leif och jag har en slejf, Quintin Hogg seglar en kogg. Krobbe Lundberg, Troggs: *two thousand hogs and two thousand sheep* –

Jag samlar upp mina utströdda år, jag recyclar, restylar, reinventar min varelse: Varela, sa 're va 're, Vasari, Waasanlaivat; Vasse Vasá, há-há-há-haà.

Jag går tillbaka: *re-iterate*, roten "r", gå; going back all the years now, going back... go back, General Lee, go back!

13.

Jag fick inte komma på omslaget till Femina, jag spekulerade på agiot, jag ylade under Paris' broar och irrade från Blåsut till Danvikstull (Orup).

I en *Dodge Highway Kingsman Custom Sports Sedan* kryssar jag landsvägen fram, mål Det Perfekta Stället, där jag ska leva i ära och förundran i evighet. Jag kör om i tur och ordning en:

. *Ford Fairlane Crown Victoria Sunliner*

. *Chevrolet Corvette Mako Shark*

. *Plymouth Road Runner Superbird*

. *Cadillac Eldorado Brougham*

Jag kör en bil med *Turbo Fire, Electro Touch, Power Glide, Dyna Soar*: ”still leaves second gear rubber”...

Four on the floor –

Bucket seats –

Seats a whole baseball team beautifully –

Double barrel carburetor –

Per apostlahästar vidare mot Intet. Man är redan i mitten, redan framme, ändå går man: rörelsen som tillstånd.

14.

Jag rechargerar, resituerar, går ner i mörkret och snappar åt mig den försvunna diamanten, återvänder i triumf –

Nu ska jag göra film om Dag Hammarskjöld, Raoul Wallenberg, Sigvard Bernadotte. Nu ska jag lyfta fram kulturfrågorna. Nu ska jag öka bidragen till den fria dansen. Nu ska jag gå ut i skolorna och informera, tala med ungdomarna, höra vad de har att säga: religion, vad tycker ni om det? sex, vad tycker ni om det? litteratur, konst? Claude Lorrain, Brueghel den äldre? cambridgeplatonismen? sofisterna?

Jag kapitulerar, rehabiliterar, blir någon annan: mig själv.

Jag kommer till himlen, återger mitt liv: vad har jag gjort, vad har jag förlösat? Har jag tagit till vara på gudomliga skatter, prisat ett glas vatten, en blå himmel? ”Svaga är de som hädar, starka de som prisar”... (Heidenstam)

Jag vecklar ut min nonexistenta fana; vad står skrivet? *Svensson*, det står Svensson, han är en Svensson, en svenne: ”Håll dig till höger Svensson, annars slutar det – med en präktig

smäll – snälla Svensson”...

Jag beser konst, stor konst, läser de tunga bäckerna som tynger mitt bröst. Man ska bara läsa i sängen eller i en skön fåtölj.

Signor Rossi går på Savoy, i sin lilla auto-jet –

Jag kastar min glädje som fåglar mot vinden, ger upp allt och går ut för att hitta min egen nejd, mitt eget land – och jag finner det till slut i en avkrok bortom en vägbom: en grusgrop med en barack, ett transportband och en hundsjö. Lera, mossa och rasbrant, och en FibAktuellt 1972 på matbordet i baracken.

Här slutar allmän väg. Men här börjar något annat: *wie man wird, was man ist.*

15.

Valet är illusoriskt, man kan bara välja sig själv.

”Att välja och vilja det valda” (Kierkegaard): tung trafik på Enköpingsvägen, nian körandes runt Örnparken, soptraktorn kommer...!

Kvart över armen, dag noll: zenbuddhism och *désir à la vide* i Weils anda. Tidlöshet, stoppa världen och genombryta Mayas slöja, ”se hur tingens tomma molnvärd går” (Malmberg).

Tung yrkestrafik = *tung yrkes*

Statsisbrytare = *statsis grabbar, statsis!*

Himmel och helvete: jag var i paradiset och hamnade i helvetet, kravlade mig så sakteliga upp till en grå nejd, ett varken-eller, ett limbo, en gryningszon, en löftesrik zon med ljus vid horisonten: *Belo Horizonte.*

Korsordslexikon, orden korsar sig, *jag korsar mig*: struphuvud, höger axel, vänster axel, hjärta; sedan ajna-centrum, höger öga, vänster öga, struphuvud; ”try it you’ll like it”, världen stannar upp av denna gest, ett förstadium till veritabel *stopping the world* à la don Casta.

Fakta om Sverige: nio miljoner själar, berg och träd och städer: Åsele, Enköping, Övik och Uppsala.

Jag är rymdskeppskapten, grovt kriminell, guru och grottman, rymdsoldat med jetpack och jetlag: *I’m a loser baby, so why don’t you kill me –*

Jag är på jakt efter Andernas svarta guld: kaffet, den heliga bägaren. En resa, ett sökande med brokiga basarer, gåtfulla ceremonier och legender och samtal med indianer i avlägsna

byar. Kommer jag att hitta min skatt, hitta mitt mål, hitta mig själv? Resan fortsätter...

Litteratörer och militärer, pennan och svärdet, pennfajtare: *a warrior-poet in the old, classical sense*. Kipling talade om ”mina regementen” och menade då sådana han besökt eller som legat i städer där han bott...

Jag är professor i krigshistoria guschelov! Jag har aldrig fört befäl, är för svag för att dra slutstycket bakåt och räds tanken att skita i skogen, men jag vet allt om falang och echelong, kolonn och linje: *We harried them before the crossing and drowned them during it* –

Sällsamt, egendomligt, besynnerligt och gåtfullt: stormslitna himlar, knarrande dörrar, fullmåne och vargyl.

Recap, rehab, Jerobeam och hans vänner. Rekapitu, in situ: *capo di tutti capi*.

16.

”Jag är spion” (”E.7”): jag spionerar, cirkulerar och samlar upp information, vittjar döda brevlådor. Jag har en pistol i min fickradio, stationsratten verkar på avtryckaren: pang!

Jag är spion, bor på Spion Kop, spanar ut över världen som en annan Heimdall, ser allt, hör allt, expanderar ut i astralkroppen och vibrerar som en fin kristall.

Ich bin kein ausgeklügelt Buch, ich bin ein Mensch mit seinem Widerspruch: jag vandrar längs koloniområde i natten och ser små hus på små tomter, dystra fönsterluckor och gunnebstängsel; ack att bo här i en liten stuga med trädgårdsland och sol, vatten i en brunn och så en bokhylla: ”Den som äger ett bibliotek och en trädgård är rik” säger kinesen.

17.

”Var vänlig uppvisa medhavd kasse/väska för kassörskan.”

Den politiska Eddan, tio små systrar, Bert Håge Wells, Sune från Dune –

Jag är Svensson, Medelsvensson, mannen i mitten, mandalamannen. Total harmoni.

Nedstigning i helvetet, svåra plågor, yl och skrik och dödsångest. Så håller det på ett bra tag. Och så fortsätter det. Och så en skylt om utgång, stapplande upp i ljuset och halt vid kondis, kaffe och kakor.

Illusionernas träd (Malmberg): en julgran behängd med krims-krams, änglar, trumpeter och jetkolobrier, flöjter ur ödsligheten, Kitharo.

Skräckmaskarna, uppdrag i det okända: jag irrar runt på en främmande planet, försöker minnas mitt uppdrag; ”Möte med rena rama Clarke” (Vheckans Ävfentyr), en annan

verklighet, en högre verklighet; en kausalfär, kristallsfär, platonisk kropp –

Metamorfoser: jag förvandlas från minus till plus, från sur materialist-nihilist till livsdyrkande, trädgårdsodlande mysfarbror.

”De hundra hänryckningarnas hus” (Rohmer). Ryckning ett: denna värld är inte verklig. Ryckning två: man kommer att reinkarneras. Tre: man har reinkarnerats från tidernas begynnelse.

Fyra: man skapas två och två, som man och kvinna, och följs åt genom inkarnationerna.

Fem: världen är en illusion, besitter lägre verklighet än de högre sfärerna.

Ryckning sex-fyrtiotvå: återuppleva sina 36 första liv. Fyrtiotre-nittiofem: de 52 resterande livet. Nittiosex: gudalegender av alla slag talar sanning.

Nittiosju: ”vad som hänt i sagan ska hända även mig!” (Södergran)

Nittioåtta: du är fri.

Nittionio: vara och tänka är samma sak.

Hundra: Det är som det är, var som det var och blir som det blir –

18.

”Vårens löv och höstens” (Österling): vår gröna löv, höst gula; ”oktobers bladguld virvlar överallt” (Malmberg), gran korta barr, tall långa.

”Postflyg syd” (Saint-Ex): i säcken ett vykort från grillbaren *Valsaren* i Fagersta, tre skilling banco; Ellilord. O Lord...!

Stormen: det var en mörk och stormig natt –

The Restaurant At The End Of The Universe: ingår påtår.

19.

Det här är en rekapitulation, det här är den befriade världen: aldrig mer ska vi tänka på pingis, fika och wienerbröd, nej vi ska bli eteriska och danna, växa tillsammans, bygga ekobyar och skulptera våra drömmar i marmor och trä, glas och keramik.

Vissa spelar spel, andra beundrar bara schackpjäsernas skönhet. Vissa spelar tvådimensionellt över planen, fram och tillbaka, andra däremot spelar *bakom buren* också som hockeylirare. Det ger spelet en annan dimension, en svängigare rytm.

Vissa slår spelet över ända, andra ändrar reglerna under spelets gång. Vissa spelar med domarpipa i munnen.

20.

Recap, rehab, utan början, utan slut. Jag har levat, jag har rekapitulerat, samlat upp energi.

Nu ser jag bonden komma i byn, han har bylingen med sig. Nu ser jag motorvägen sträcka ut sig i morgonljuset; jag sadlar min springare, sporrar den och säger: ”Sträck ut!”

Nu har jag lämnat slutenhetens förhållningssätt. Nu går jag över Siratbron med en leksaksbil i handen, min obol och heliga skarabé, min talisman: *hell on my left, paradise on my right, and the angel of death behind...*

21.

En kapitulation, en rekapitulation: jag har tagit kapitulationens vita fana och målat den, smyckat den med brokiga bilder i grönt, orange, silver och guld och violett. Jag vajar den för kreti och pleti, överlämnar den till konsternas armé – och jag ser dem marschera bort, ut i markerna och in i solnedgången.

Recap, rehab, Jerobeam och Melkasidek. Jag är klar, kan vila, men ändå fortsätter jag: rörelsen som tillstånd. Jag inkarnerar och reinkarnerar, går från liv till liv, från kropp till kropp; ser en flamma vid horisonten, överskottsgas från ett oljeborrtorn. Jag går ut i öknen, finner en blomma och plockar den, kommer till ett tempel, går in och lägger blomman på en sarkofag, en *tomba* av röd porfyr. Sjunger:

I know, I know, I know, ye-eah I know...

My life it started long time ago, where will it end I don't know –

Återge färgerna deras djup, formerna deras kontur, elden sin glöd och linjerna sin spänst.
Recapi, capi di tutti frutti: *to undo the heavy burden, and let the oppressed go free –*

10. Distrikt 194

(november 2007)

Jag cyklar till jobbet och ser ett träd,
säger ”hej träd, lever du också din apatia där du står,
oberörd av lycka och olycka, vinter och sommar,
shîta-ûshna-sukha-dukha-samâ...?”

Jag ser en hare på en fotbollsplan,
ser katter jama och stryka i natten,
hör koltrast och påfågel och Emil Örn,
allt under min tidningsbudande,
min kringgång i nattlig nejd bland radhus
och hyreshus på Distrikt 194, Uppsala.

Det är mörkt. Men gatlysen lyser min väg.
Och månen. Och stjärnorna.

Jag går genom nejden som naturpojke,
är allas vän och gör mitt jobb –
och åker hem och kan säga hej till Preembjörnen,
glatt grön-orange i sin andlighets bensinstation,
här finns luft och vatten...

Apatia, wu-wei, not-doing, jämnmod och sinnesro:
jag kan vara lugn, *borde* vara det, jag har ju bara
mig själv att hänvisa till, mig själv som bas,
mig själv som chef i detta tidningsjobb.

(tidningsbud)

Arbetshandskar av svinläder,
inget annat funkar... och cykel, inte kärra,
så ska det vara på min runda.

Man ska ha *rytm* i arbetet, sin egen
rytm, inte låta sig fångas av
dagens rubriker och annan lappri.

Friex får vi men jag vill inte ha dem,
kanske tv-bilagan men resten får vara,

Blackberry, indragning, utdelning,
ja vilken poesi det finns i detta...

Vinter som sommar, snö eller barmark,
inget får stoppa en för blaskan måste fram,
hela året raka spåret –

(läst på entrédörrar)

”Ingen reklam tack men gärna Ikea-katalogen”,
så skriver vissa på sin dörr, så positivt...

Andra skriver ”ingen jävla reklam”, så negativt...

Jag har reklam i mina blaskor. Men jag
pillar inte ut den för reklamhatares fromma,
nej den får slinka med *som en trojansk häst*...

Kanske blir de sura då. Men folk man möter
är i gemen hyggliga, de blir glada av att se en,
glada av att möta sitt tidningsbud;
man ska heja på budet, heja på apan:
”alla känner apan men apan känner ingen”...

Det finns hyggliga typer, ger dig trisslotter till jul,
kanske en chokladask, ingen tvingar dem
men de gör det ändå, heder åt dem...

De tackar en ”för prickfri utdelning”, skriver en lapp
på lådan för att värma ens hjärta i dödens gryning,
i den mörka natt där man går runt med sina blad...

(januari 2008)

Jag körde omkull med cykeln idag,
satans hyresvärdar som är snåla på att sanda,
fick bara ett ytligt skrubbsår men det
är synd att inte klaga... det skedde för övrigt

på Oslogatan/ojämna nummer, de är alltid
usla på att skotta och sanda...

Snön regnar bort, den brukar göra det
här i Mälardalen... den tidiga vintern
är ofta grön, sedan kommer snön och kylan
i februari mars, sedan kommer våren...

(7 september 2008)

Morgon uti Eriksberg,
dags att plåga sig,
tänka lite tvångstankar,
är det inte roligt säg?

Morgon på distriktet,
att stanna upp och andas,
försöka hitta friläget,
se hur dagen randas.

Hemväg från budjobbet,
solen skiner igen
men i morgon tas allt om:
ett liv på gränsen, min vän.

(16 september 2009)

Under månen och Venus är min gång,
under Orions bälte på himlens sammet.

Jag går med tidningar till populasen,
tidender om glädje och sorg
till hydda och borg,
till radhus och hyreshus,
pastellfärgad terrass
och teglade torn,
hyreshus och egnahem.

Under månen och stjärnan är min gång
där jag sjunger en sång om frid på jord,
om Den Som Sitter På Tronen
och Guds Offerlamm,
om Tro Som Flyttar Berg,
om Fridsfursten och Kungarnas Kung.

Jag går med mina bland bland röda blad,
far fram i natten som en nattsvala,
en nidung eller goding, välj själva;
far fram mellan hydda och borg
i glädje och sorg.

”Tro! Jag kan flytta bergen!
Med min kärlek ger jag allt
till dig min Gud...!”

Hydda och borg, elände, glädje:

jag tänker FRITT där jag går,
tänker på PRECIS DET JAG VILL,
tänker på hur Jesus tog ett bröd
och välsignade det; detta tänker jag
medan jag stoppar en DN på Oslogatan 11.

Jag går med bladen under månen,
under Orions bälte och polstjärnan,
går med tidender till människor,
nyhetssugna kaippare som måste läsa
om krigsoffer och TV-stjärnor
medan himlen gryr –
och jag hemåt styr –
under bleknande stjärnor i gyllene sky.

(13 december 2008)

Jag gick på min runda i natt
och där fann jag en silverskatt.

Det var månen som lyste för mig,
en fullödigg måne *who lit my way*.

Jag simmade glad och god
i denna sanningens silverflod...

11. Antropolis

Prolog

Antropolis, städernas stad,
staden som är alla städer;
överallt och ingenstans,
alla städer och ingen – Antropolis.

1.

Skuggorna rör sig över Antropolis' fasader,
molnen seglar fram på himlen;
vita hus i middagssolen,
dallrande hägring i hettan –
dallrande hägring i hettan.

Solnedgång i Antropolis,
skimrande marmor i släpljus;
en sista skymt av solen,
stad av marmor, stad av guld –
stad av marmor, stad av guld.

Sovande stad i månens sken,
sovande stad i månens sken –
husen är blå, allting är blått,
gatorna ligger öde.
Natt i Antropolis.

Gryning över Antropolis,
kvaderstenar rodnar i solen;
dagen randas, värmen stiger,
skuggorna skingras, staden vaknar –
skuggorna skingras, staden vaknar.

2.

Antropolis, hägring i fjärran,
staden inom oss, staden som är;
drömmande stad, hägrande stad,
eviga dröm, eviga stad –
Antropolis.

Antropolis, enda stad,
stad utan like, liknar sig själv;
stad utan orsak, stad utan grund,
stad utan vidare, ingenmansstad –
Antropolis.

Antropolis, stad i världen,
staden en värld och världen en stad;
världens stad och stadens världar,
städernas värld och världarnas stad –
Antropolis.

3.

Antropolis, Antropolis...

Varför Antropolis, varför denna stad?

Därför Antropolis,

därför denna stad.

Därför denna stad...

Jag vill stanna kvar hos dig,

vill inte ge mig av;

stanna kvar hos dig, Antropolis –

se människan, bli människan,

människostad – Antropolis.

Se människan: den mänskliga sinnebilden

för Gudsstaden på berget,

den skimrande staden,

eviga staden –

är detta Antropolis?

Mänsklig sinnebild, evig stad,

drömmande stad, hägrande stad:

Lycantropolis, Heliopolis,

Nekropolis, Metropolis –

Antropolis.

4.

Jag har sett skuggorna röra sig
över Antropolis' fasader.
Jag har vandrat längs Unter den Linden,
Nevskij Prospekt, Folkungatan.
Och Bryggaregatan, Storgatan,
Lillgatan, Kunsgatan...

Jag föddes vid en gata. Jag har
sett koppartakens förgyllning och
tegelfasader i aftonglans,
alltifrån Babylon till Åsele,
från Thessaloniki till Torsby.
Jag har suttit på fik från
Hastinâpura till Uppsala
och sett livet dra förbi,
jag har spekulerat på agiot i
Augsburg, ylat under Paris' broar,
sjungit i Moskvas t-bana och
dansat ut längs New Yorks
stritor och avenyer.

Jag har stått vid *Sunset and Vine*
och sett trafiken flöda förbi.
Har rest på tummen från kust
till kust, sett jetplan i en öken
med igentejpade gålar och
den gudomliga vinkeln i
Cadillac Farm – och jag har
sett tempel, jag har ärat okända
gudar och offrat allt jag har
att offra: min stolthet, *my*

foolish pride...

Jag har rest genom länder och nejder –
”jag gick genom skogar, jag gick genom
ökknar” – och alltid kom jag till *staden*
där jag strosat fram, flanerat,
släntrat som en dåre; jag har
vandrat längs avenyerna,
har sett folklivet,
har talat med tiggare och pundare,
grevar och baroner.
Jag har sett grå himmel och blå himmel,
fasader i solnedgången och
statyer i aftonljuset –
och jag har sett Antropolis, och
jag har levt i Antropolis.

Nattlig stad, en kyrkklocka slår –
och ”märkret flyr, dagen gryr” –
och ett jetplan som flyger över staden,
en kondensstrimma i skyn –
och en å som brusar och gator som sopas –
och allt är Antropolis,
sublim mystik och stilla ro.

Envoi

Antropolis, städernas stad,
staden som är alla städer;
överallt och ingenstans,
alla städer och ingen –
Antropolis.

12. Sista dikter

En kurd i kommunarrest

Jag är en kurd i kommunarrest
en jude i Babylon.
Runt staden växer en grön mur
omöjlig att tränga igenom.
Jag är fången här.
Fången i staden.
Varför? Därför.
Det bara är så.
Jag är fången här
och varje dag sträcker jag armarna mot skyn
och ber om befrielse, befrielse,
mokscha, mukti, MUCK-MUCK-MUCK...!

Jag är fången här,
fången i staden,
stenstaden, ödestaden,
staden som är förtätad bortom vett och vilja,
staden utan utsikter, utan parker,
utan vattenhål, utan...
Fången här, fången på obestämd tid,
fången, fångslad,
slagen i bojor.
Jag lever här, jag framsläpar mina dagar
men jag dör snart, ja jag dör
av att alltid vara innesluten av staden
av gaturummen, mitt rum –
innesluten av den gröna mur,
den gröna mur som omger staden.

Jag är fången här,
fångnen i staden –
men en dag ska det komma en ny Dareios,
en folkförskingrare som drar upp mot Babylon,
sätter staden i brand och friger den fångslade,
friger mig, fången, fången i staden –
en ny Dareios som kommer och låter mig fri
bryter mina bojor, öppnar dörren,
släpper ut mig i solen,
pekar väg över slätten, visar på muren –
muren är genombruten, nertrampad,
det är bara att ge sig av,
bara att ge sig av.

Tio år i en saltgruva

Så här var det:

Jag hade tio års straffkommendering
i en saltgruva
för att jag fötts på denna jord
i detta land.

Tjänsten var hård och tekniskt krävande
men jag kom ut
och märkte att mina blåa ögon
inte längre var blå.

Men språket
tog jag med mig.

Glödande stad

De gula fasaderna brinner i skymningen,
de antänds av solens sista strålar.
Hur tysta står husen,
hur blinda blickar fönstren ner
på mig där jag går genom staden
som lågar i kvällssolens sken.

Det är ett spel som spelas upp
mest varje kväll i denna stad
när husen fångar solnedgången
i sina gula putsfasader.
Och aldrig att jag tröttnar på
att röra mig längs gatorna
när staden lägger sig till ro
att möta natten,
dväljas i mörkret,
kura under stjärnorna
i Vintergatans sken.

Här kan jag vandra runt i evighet,
se husen sola sig i aftonljuset
som ögonskenligen förvandlar
fasaders murbruk, puts och revetering
till guld som glänser, skiner, strålar.

Jag önskar

Jag önskar jag vore författare
så att jag kunde sätta ord till sådant jag minns,
fästa det på papper.

Jag är nu inte författare
men jag kan ju försöka.

Ta till exempel det där grustaget uppe i backen
är det inte fångslande så säg
genomgrävd sandås
skymmande skog
ljunghed grusväg
mulet väder
berg i dagen –

eller den där gatan
det är natt
det är gatljus
det har regnat
gatljusen speglar sig i asfalten –

eller den där betongsilon
presiderande över en stad
gåtfulla fönster högst upp
mattgrå betong
där skulle man bo
som i ett elfenbenstorn
ha sitt boende
ett enkelt rum

och ett enkelt bord
med en enkel skrivmaskin
utsikt över nejden
see for miles
bakelithölje
trasmatta
linoleumgolv
betongväggar –

eller en öde vindpinad slätt
vid horisonten en strimma ljus
en bondgård
en hund som skäller –

eller en tågresa genom natten
städer passerar vid horisonten
man somnar och vaknar på morgonen
i en stad
går ut vandrar
längs öde boulevarder
kommer till havet –

eller den där rastplatsen längs den där vägen
stockmöbler, vindskydd
man stannar till där med sin bil
kliver nerför en trappa till en å
korsar denna
och vandrar vidare på andra sidan
kommer till en trädlös mo
torr grå mossa
vandrar upp på en kulle
och ser en skimrande stad
vid horisonten

sandstensfasader i aftonljuset
man går mot staden
går in i ett hus
lägger sig att sova
vaknar upp med en kvinna
vid sin sida –

eller den där staden
med balkspärrar vid infarten
draktänder
tillplattade berg
grå garagelängor med tak av tjärpapp
restricted area for foreigners
skyddsområde
rayon interdit
schützgebiet –

eller de där områdena
med tilloppskanaler
dammar
reglerade sjöar
dränkta byar
samhällen under vattenytan
undervattenshus som för evigt
ska stirra ut över undervattensnejderna
med sina spröjsade fönster
fiskar som går i stim
över taknocken
sjögräs som vajar på gårdstunet
sjöstjärnor inne på salsgolven
gammelgäddan som kikar ut
under en lagårdsdörr
gubben som ror i en båt

uppe på sjön
lägger ut en mjärd
och tänker
”där nere bodde jag
i tjugo år”.

Väster om landsvägen

Bor här vid en landsväg.

Bilar kommer och går
men ingen vandrare stannar
knackar på i min stuga
och bringar nyheter
från Stora Världen.

Lika bra det.

Jag vill inte bli störd
i mitt viktiga skrivande...

Snabba hojar

(man kan idag åka Norrtull-Uppsala
på *14 minuter*, har ni hört)

bussar

(jag åker aldrig buss, jag cyklar
om jag ska in till stan
7 km, det är överkomligt)

amerikanare

(V8-muller, man hör det direkt
ett brett mångtonigt ventilsmatter
musik för de rätta öronen)

bilar, bilar med husvagn
med släpkärror

grusbilar från grustaget

”Gustens grustag” kallar jag det.

Jag har bott vid en landsväg

i hela mitt liv

och sett människor komma och gå...

Inga människor som sagt

men bilar i mängd.

Det är vägen Uppsala-Enköping

trafikerad som f-n

rena rama E4:an.

När jag var liten bodde jag vid E4:an

vid Övik, Arnäsvall närmare bestämt

ständigt detta sus i bakgrunden

och före det bodde jag i Åsele

med bruset från FORSEN i bakgrunden;

”... tycker sig höra livets flod”

som det heter i ”Tomten”.

E4-brus, Åseleforsens brus

Enköpingsvägens brus

Country roads, take me home

Åseleforsen är idag reglerad

ingen protesterade mot det

alla var nöjda, alla var glada

inga aktivister kedjade fast sig

nej Marion bara kom och grävde upp fåran

och så var det slut med forsens brus

men Vattenfall anla ju ett nytt

sportflygfält

och byggde ett bibliotek

och ersatte alla markägare runt sjön

för nivåhöjningen

så att, så att...

Läby, 7 km söder om Uppsala

vid Enköpingsvägen.

Funderar på att ge mig iväg

längs vägsatan
för att handla på Ica Maxi
3 km bort
i Stenhagen.
Vinddrag från långtradare
fartdårar i nya BMW:s
Mersor, Audis
premiumbilar di kallar't...
förr sa man *lyxbilar*
men lyxbilar var glidarbilar
premiumbilar har *körglädje*,
det är skillnaden.

Ut på cykeln i flygande fläng
galen man i trenchcoat
och pannband;
när långväga cyklister
kommer till Mellanöstern
och Östeuropa
och Nordafrika
så blir de väl mottagna
man tror nämligen
cyklist = fattig man
även om cyklisten nu
egentligen är en rik satan
en rik västerlänning
som bara cyklar för nöjes skull
för att testa sina gränser
à la Göran kropp eller vad.
Så är det
men när man själv cyklar in
på Ica Maxi
denna stormarknad med jätteparkering

känner man sig som en
andra klassens medborgare.
Bil ska man ha, annars får 'e va'!

Bilar kommer och bilar går
lastbilar med gods
DHL, Stinnes Logistics...
När jag var liten fanns det
lastbilar som det stod ASG på
en speditör
”Transport-spedition”
blå kapell med gul *svosch*.
Nu är företaget uppköpt
kanske av DHL, kanske av
Stinnes Logistics
kanske av Fed-Ex
kanske av Am-Ex
Am-Ex Blue
Out of the blue
Blue for two
Det stora blå
The wild blue yonder
som man ser
i himlen
ovan tallskogen
bortom kornåkern
på andra sidan Enköpingsvägen
från mitt köksfönster.

(Läby, hösten 2004)

Drömmar

Jag drömmer att jag drömmer
all that we see or seem
is but a dream within a dream (Poe)
drömkropp, astralkropp
he was old in the land of dreams (Lovecraft)
insomnandet som initiationsrit,
som skiftande av medvetandenivå
Träume sind Schäume –
aus dem Unendlichen (Jünger)

The position of the dreaming body (Castaneda)
drömmens purpuröverflöd
le pays de mes rêves
passing from cave to cave, as if
passing from a dream to another (Tolkien)
drömma tillsammans, *the art of dreaming*

The Dream-Quest of Unknown Kadath
att minnas en dröm
”si, karavanerna startar”... (Dunsany)
Therese Drömmhus ”I mina drömmar”
Wien, Du Stadt meiner Trauma
Jag vill drömma, att vi drömma
i en grekisk elegi... (Malmberg)
Kvinnan, havet, månen, drömmen (Jünger)
give me the signs to build a dream on –
dream on – dream on... (Dio)

Uppsalasommar

(ett Svensson-Kâlidâsa-samarbete)

Dagar som dessa förvandlas staden till Indien
sadâvagâha-kshata-vâri-samcayah
med en katt som söker svalka från solen under en bil
raver mayukhair abhitâpito bhrisham
och värmedaller över järnvägsspåren
nirîkshya bhinnânjana-samnibham nabhah
och rötånadslukt i parkerna
sabhadra-mustam parishushkha-kardamam.

Sådan är vår stad, ett veritabelt Indien i miniatyr.

Tänk dig bara solgasset över Vaksala torg
trishâ mahatyâ parishushka-tâlavah
och ett störtregn som får källare att svämma över
navodakam vipânduram kîta-rajâs-trinânvitam
och solen som blänker i vattendroppar i gräset
mudita iva kadambair jâta-pushpaih samantât
och ljumma kvällar med pulsen från Club Dacke
dinânta-ramyo, 'bhyupashânta manmatho
– den varma årstiden har kommit, min kära!
– *nidâgha-kâlo 'yam upagatah priye!*

Bullar, pilsner och korv

Aga-Baltic och Sandviken specialstål,
nyinkommet lager och prima vara,
cykelbilen Fantom och Clas Ohlsson Insjön,
Motor AB Ivan Höök – och Brandeliusimitatören Persson,
uppträdande i Forsheda Folkets Park, lördag kl 19,
med sin psykedeliska ljus- och ljudshow...

- *Jojo, nu är det färdigt...*
- *Hörru Putte, kila upp med de här papprena på Milostaben...*
- *Jag ska säga direktörn...*
- *Ett nunnekloster! Jo jag tackar jag...*
- *Och kaffe vill ni förstås inte ha...*
- *Ge mig linjen...*
- *Å sen går vi på kondis...*
- *Och käkar wienerbröd? Klart man inte tackar nej...*
- *Jo serru, lita på snajdarn serru... ussare...*

Stora svarta bilar i regnig stad,
bakelit och vindtyg,
filterlösa cigaretter och en brunton över alltsammans (*the dark brown stuff*);
grundläggning, murning och snickerier på tre år,
svettiga ansikten mot en mörkblå himmel,
Freddie, fartfantomen och Mats Massmo, massmördaren,
och sist men inte minst: söndagsstek med urkokta ärter och avslagen svagdricka.